

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΗΣ ΔΟΥΚΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΠΛΑΚΕΝΤΙΑΣ

Υπάρχει μια πληροφορία, κατά την οποία η Δούκισσα της Πλακεντίας, όταν βρισκόταν στον τόπο μας, έπεσε στα χέρια ληστών, οι οποίοι την απέλευσαν μόνον όταν έλαβαν τα λύτρα.

Νά τί διηγήται σχετικά κάποια Γαλιότα πριγκίπισσα ονόματι Μπελιάρδου, σε μια ανταπόκρισι της που έστειλε στο Παρίσι εκείνον τον καιρό:

«Μιά μέρα, η δούκισσα συνοδευομένη από δεκαπέντε περίπου άνδρες, όλους Έλληνες, ξεκίνησε για την Πεντέλη, όπου είχε το εξοχικό μέγαρό της. Στο δρόμο όμως τους σταμάτησαν έξι ληστές, οι οποίοι τους διάταξαν να τους ακολουθήσουν. Όταν έφτασαν σε μια ποιητική κοιλάδα, οι επί κεφαλής των ληστών αρχιλήστης Μπίμισης, ξέφησε από τη δούκισσα ένατο χιλιάδες τάλληρα για να την αφήσει ελεύθερη. Εκείνη όμως, πριν απαντήσει, ζήτησε ένα ποτήρι νερό από τη βρύση, που έτρεχε εκεί κοντά. «Έπειτα ελπε στο ληστή ότι κι' ά πρόκειται να τή γιάγει ζωντανή, δεν έχει να του δώσει παραπάνω από χίλια τάλληρα. Ο Μπίμισης εδέχθηκε κι' έστειλε έναν από τη συντροφιά της δουκίσσης να πάρη έξ' ονόματός της το ποσόν αυτό άπ' την Τράπεζα.

Ένώ ο άποσταλμένος αυτός γούριζε φέρνοντας τα λύτρα, είδε στο δρόμο μια εύθυμη συντροφιά και στη μέση ανεγνώρισε τη δούκισσα με τον αρχαίο λευκό πέπλο της. Τί είχε συμβή έντομεταξύ; Οι χωρικοί, μόλις έμαθαν την αιχμαλωσία της δουκίσσης βγήκαν να τή δώσουν και την έγλυψαν από τα χέρια των ληστών. Λέγεται μάλιστα ότι η δούκισσα θέλοντας να τους δείξη την εγνώμοσην της, έρχισε με έξοδα της στο χωριό ένα πλυντήριο για να καθαρίζονται η γυναίκες και τα κορίτσια, που δεν έβαζαν ως τότε ποτέ νερό στο κορμί τους».

Ένα από τα μεγαλύτερα ατυχήματα, που έπληξαν τη δούκισσα της Πλακεντίας κατά τη διάρκεια της παραμονής της στάς Άθινες, ήτο και η άποτέφρωσις του μεγάρου της.

Η πυρκαϊά συνέβη το βράδυ της 19ης Δεκεμβρίου του 1847 και φανεται ότι προήλθε από άπροσεγία των υπηρετών της. Όλα τα πράγματα της δουκίσσης άστεφρώθησαν και η ζυμιάς ήσαν πραγματικά τεράστιες. Εκείνο όμως για το οποίο η δούκισσα έμεινε άπαρηγόστη για όλη της τη ζωή ήταν ότι μαζί με το σπίτι και τα υπάρχοντά της έκάηκε και το λεύκανο της αγαπημένης της κόρης, που είχε πεθάνει από φθισά και το οποίο ήταν τοποθετημένο σε μια πολυθένα κάσα. Η κάσα αυτή βρισκόταν σε μια έπογεία κορύτε του σπιτιού.

κόγκες τους δίνουν μιά έντύπωση τρόμου. Άπ' την πληγή της κοιλιές τον έχουν ξεχρηθή τα ένδοσήα του!...

Έντομεταξύ η καμπίνας της εκκλησίας του χωριού χτυπούν πένθια. Οι Βασιφοί, άκούγοντας τους ήχους της καμπίνας, κατευθύνονται προς την εκκλησία. Η πόρτα όμως εινε κλειστή. Υψώνοντας τότε τα δάχτυλα τους προσπαθούν να την παραβιάσουν. Έξαφνα όμως στ' αυτή του Βασιφοί συνταγματάχου φτάνουν οι Λατινικές προσεγγές των θεομένων. Εινε οι όλιγοι γενναίοι που επέζησαν και που δέοντα υπέρ των νεκρών. Υψώνοντας το χέρι του ο συνταγματάχης κάνει νόημα στους στρατιώτες του να σταματήσουν. Ο Βασιφοί άξιωματικός εινε καθολικός. Όλοι τους τώρα με κατανυκτική συγκίνη παρακολουθούν άπέψυ την έπιμνημόσυνη δέση υπέρ των νεκρών που έπεσαν ύπερασπίζοντας την πατρίδα τους.

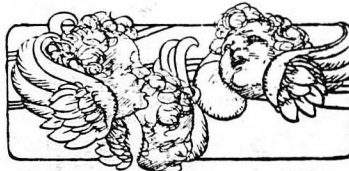
Έξαφνα η πόρτα της εκκλησίας άνοίγει αγά-αγά μ' ένα πένθιο τρέξιμο... Πρώτος βγαίνει ο γέρος παπάς του χωριού, φορώντας τα ιερατικά του άμφια, κι' από πίσω τον ακολουθεί το πλήθος.

Τέσσερες καταματωμένοι, κουφελιασμένοι στρατιώτες κρατούν το φέρετρό του Γάλλου συνταγματάχου. Το σώμα του εινε τυλιγμένο με τή σημαία του συντάγματός του.

Η στιγμή εινε έπίσημη, επιθλιπτική. Η γυναίκες κλαίνε. Οι άνδρες ακολουθούν με σκυμένο το κεφάλι... Έξαφνα ο Βασιφοί συνταγματάχης άσφυρίζει. Έπειτα, βγαίνοντας το ξίφος του και φέρνοντας το χέρι του στο πλιχίο του, προστάζει με συγκινημένη φωνή:

— Παραισιώστε άμα!...

Ο νικητής απέτιδε έτσι τις νενομισμένες τιμές στο νικημένο νεκρό συνάδελφό του...

ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Η Α. Μ. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Οί νικηταί που πεθαίνουν την στιγμή του θριάμβου των. Ο Γραγκικός τρέκευ. Νεκρός άλλα νικητής. Ο ποδηλάτης Σόμμερβιλ. Ο όρμος του θανάτου. Μια τρομερή παρτίδα μιλιάρδου. Η τελευταία καρμπόλα. Ο νεκρός πλαιστής.

Τα παρακάτω γεγονότα δυο περιεργα κι' άν σ' άς φανούν κι' δυο παραδοξα κι' άπίστευτα, εινε, μοιατάτα αληθέστατα. Ο θάνατος χρετά μερικους άνθρωπους την στιγμή ακριβώς του θριάμβου των.

Πρό όλίγου καιρού στο Άριος, της πόλεως Ροζάριο της Αμερικής, έγιναν μια Κυριακή ήπτοφορμής, στις όποιες έλαβε μέρος, μεταξύ των άλλων και ένας τρέκευ, ονόματι Μάριο Όλιβα. Κατά την ώρα του άγωνιάματος, ένώ ο Όλιβα είχε διαυεισε ήδη τον μισό δρόμο, έξαφνα οι θεαταί τον είδαν να κλονίζεται επάνω στην σέλλα του και να γέρνη, σάν να επρόκειτο να πέση. Μοιατάτα δεν έπεσε και το άλόγο του, σε λίγο, έφθασε στο τέμα πρώτο. Εκεί έστάθηκε μόνο του, ενώ συγχρόνως ο τρέκευ έπεσε κάτω νεκρός! Ο διοικητής Όλιβα είχε πεθάνει από συγκοπή, την ώρα που τον είδαν να κλονίζεται επάνω στο άλόγο του, το όποιον ώστόσο έξακολουθήσε το δρόμο του.

Το παραπάνω δραματικό περιστατικό δεν εινε μοναδικό στο είδος του. Τόν Φεβρουάριο του 1909, ο Τζόν Σόμμερβιλ είχε λάβει μέρος στους ποδηλατικούς άγώνες που ήταν διοργανωθή σ' ένα από τα προάστια του Λονδίνου. Ο άγών ήταν σκληρότατος. Στο τέμα, όμως, ο Σόμμερβιλ κατώφωσε να ξεπεράση όλους τους άλλους συναγωνιστάς του. Εικοσιπέντε μέτρα όμως πριν από το τέμα, γιάστρωσε έξαφνα από το κάθισμά του και μολοντί ξέφυγαν συγχρόνως και τα πόδια του από τα πεντάλ, ο Σόμμερβιλ κατώφωσε να κρατηθή επάνω στο ποδήλατό του και να φτάση στο τέμα πρώτος. Την ώρα όμως που το πλήθος βραστήσε σε χειροροτήματα και ζητωκραυγές, ο Σόμμερβιλ έπεσε νεκρός από το ποδήλατό! Οι γιατροί που τον έξητάσαν, πιστοποίησαν ότι ήταν νεκρός, πριν άκούη φθασή στο τέμα, προσβληθείς από συγκοπή, τη στιγμή που γιάστρωσε από το κάθισμά του.

Κάποτε πάλι ένας διακεκομμένος Άγγλος πυγμάχος, ο Κάστερ, ό οποίος ήταν επίσης και πολύ καλός δομειός, είχε προτείνει στον Τζών Πόουερ, έναν άθλητή από το Άνγκαστερ, να συναγωνισθούν το δρόμο του ένο; μιλίου. Το έτόνισε μάλιστα ότι θα του χάριση και πηνήτα μέτρα. Ο Πόουερ δέχθηκε την πρόταση και το άγώνισμα έγινε. Ως στη μέση του δρόμου, οι δυο δομειός έτρεχαν σχεδόν το ίδιο. Πηνήτα μέτρα πριν από το τέμα έξακολουθούσαν άκόμη να τρέχουν ο ένας δίπλα στον άλλον, όταν έξαφνα ο Πόουερ κόνινας να άπεγνωσμένη κίνηση, ώφρησε και ξεπέρασε τον συναγωνιστή του. Μισό βήμα όμως πριν από το τέμα κλονισθή κι' έπεσε κάτω. Κ' έφτασε μόνον στο τέμα, κλονόμενος ως εκεί, μ' άμέσως άπέθανε από αναφροσί!...

Ο Ιωνάθαν Κέντφιλντ, ένας περίφημος μιλιάρδοστής, νικήθηκε πρό ετών στο Μπράτς από ένα... πτώμα! Έπαίξε μιλιάρδο με έναν κάτοικο της πόλεως αυτής και έναν όρσιον να τελειώση ή παρτίδα στα 200. Ο Κέντφιλντ είχε φθάσει στα 196. Ο αντίπαλός του όμως είχε φτάσει στα 199. Επρόκειτο ήδη να κάμη την τελευταία καρμπόλα. Οι θεαταί του παιχνιδίου παρακολουθούσαν τον άγώνα με μεγάλο ένδιαφέρον. Ο αντίπαλός του Κέντφιλντ έδωσε το τελευταίο χτύπημα με τή στέκα του, μ' ά πριν γίνη ή καρμπόλα έπεσε νεκρός κάτω!... Είχε πάθει κεραυνοβόλο άποπληξία.

Πρό καιρού στο Μπροντ της Γερμανίας συνέβη ένα παρόμοιο τραγικό περιστατικό. Σε ένα Καφέ-Ζαντάν, μετά το τέλος του συνηθισμένου προγράμματος, παρουσιάσθηκε ένας πλαιστής και προσκάλεσε όποιον από τους θεαταί ήθελε, να συναγωνισθή μαζί του. Ένας από τους θεαταί τότε εδήςωσε ότι δεχόταν την πρόταση του πλαιστού. Ήταν ένας γιγαντοσώμος και έξαφνα εΐσωσμος άνθρωπος μέσης ήλικίας. Άνεθίχθη άμέσως στην σκηνή και άρχισαν να παλεύουν. Ο εξ' επαγγελματός πλαιστής άντελήθησε σ' ίλην ώρα ότι είχε να κάμη μ' έναν δυνατότερο του.

Περάματι δε ύστερα από σύντομη πάη ο ιδιώτης αυτός πλαιστής τον έφριξε κάτω και τούβαλε το γόνα στο στήθος. Ο ήττημένος κοντενόντας να σκάση άπ' το βάρος του άρχισε να φωνάζη και να του ζητάη να σηκοθή. Εκείνος όμως φανόταν πως δεν τον άκούγει. Κι' όταν έτρεξαν κοντά τους μερικοί θεαταί, άντελήφθησαν ότι ο νικητής ήταν νεκρός!...